

Terwijl haar vele vrienden in de fleur van hun leven zijn, zien de perspectieven er voor de 28-jarige **Anne Van der Linden** uit Oudenaarde er helaas helemaal anders uit. In september vorig jaar, kort na haar deelname aan de Wereldjongerendagen in Madrid, voelde ze zich niet lekker. Toen het erger werd, leidden grondige onderzoeken tot een snoeiharde diagnose: een al te ver gevorderde kanker met weinig hoopvolle vooruitzichten. Het liefste van alles zou ze als leerkracht godsdienstmuziek voor de klas staan, maar haar ziekte dwingt haar om die en andere dromen los te laten. (HI)

‘Ik ga ergens anders naartoe.’

Je ziet het wel vaker bij mensen die lijden: de rollen worden omgekeerd en zij troosten hun omgeving in plaats van dat hun omgeving hen troost. Net zo bij Anne Van der Linden die ondanks de onwezenlijke situatie waarin ze zich bevindt – een jonge mens hoort nu eenmaal niet te sterven – sterke en wijze woorden in haar hart draagt en met anderen wil delen.

HILDE INGELS | “Mijn keuze voor regentaat godsdienstmuziek is tot vandaag de beste ooit. Maar ik kan helaas niet voor de klas staan. Dromen moeten loslaten is erg pijnlijk, maar tegelijk zou ik zonder mijn ziekte niet zijn wie ik vandaag ben. Net daardoor ben ik mentaal sterk geworden en sta ik als mens veel verder dan ik anders ooit op mijn 28ste had gestaan.

Misdienaar

Van kleins af ging ik met mijn mama mee naar de mis. Ik werd misdienaar, deed mijn vormsel en was in de godsdienstles geïntrigeerd door de Bijbelverhalen. Pas vanaf mijn 19de koos ik bewust voor het geloof. Tijdens mijn studies leerde ik de jongerenvieringen op de Open Avond in het Gentse seminariehuis kennen. Op kot in Ruach, een gemeenschapshuis van de zusters bernardinnen, praatte ik voor het eerst openlijk over mijn geloof, iets wat ik op school niet durfde. Zo belandde ik bij initiatieven van IJD, Jongeren-

pastoraal Vlaanderen. Het meeste impact had het bouw- en bezinningskamp in Ganagobie in de Franse Provence. Daar ligt de basis voor mijn keuze, bewust gelovig in het leven te staan. Naast het werken, namen we er ruim tijd voor gebed en Bijbellesing, wat voor mij nieuw was. Het feit dat dit alles, ook van thuis uit, in de grootste openheid werd aangeboden, maakte ook dat mijn keuze voor het geloof volstrekt als een vrije keuze aanvoelt. Ik blijf naar de eucharistieviering gaan op de jongerenavonden in Gent. Voor mij is dat telkens als thuiskomen en ten diepste tot rust komen.

Afscheid nemen

Vorig jaar in augustus nam ik, vol vuur en enthousiasme, deel aan de Wereldjongerendagen in Madrid. Bij de zendingsviering in de Sint-Baafskathedraal, vlak voor ons vertrek, mocht ik alle aanwezige jongeren en hun familie toespreken. Kort na mijn thuiskomst, in september, werd ik ziek. Aanvankelijk nam ik dat niet zo serieus en het duurde

tot november eer de ernst van de situatie tot me doordrong. De chemobehandelingen volgden elkaar op. Eerst lukte het nog goed de ongemakken te verdragen en leek de behandeling aan te slaan. Maar na de zesde, erg zware chemokuur, kreeg ik van de artsen het harde verdict dat ze niets meer konden doen om mijn situatie te keren. Lang had ik het tegendeel geloofd; tevergeefs. Dat ‘er niets meer aan te doen is’, was heel moeilijk om te aanvaarden, net als je te moeten overgeven aan de hulp van anderen. Wat mijn mama al die tijd voor mij heeft gedaan, ook in zeer moeilijke momenten, is onbeschrijflijk. Met haar voerde ik al diepe gesprekken over afscheid nemen en hoe ik dat zou doen. In elk geval wilde ik van de laatste maanden van mijn leven iets zinvol maken. Ik hoop dat mijn mentale kracht lang sterk genoeg blijft om met de fysieke pijn en beperking om te gaan, want mijn krachten verminderen dag na dag.

Godsvertrouwen

Mijn geloof is er het laatste jaar alleen maar sterker op geworden. Ik voel en vertrouw erop dat God er is en dat Hij het beste met mij voorheeft. Soms vragen mensen me hoe ik in hemelsnaam nog in God kan geloven. Maar ik geloof niet in een God die het me lastig maakt of die lijden wil, integendeel, Hij gaat met me mee in mijn lijden. Daarom vraag ik Hem ook in mijn gebed om ver-

trouwen en kracht, in de eerste plaats voor mijn familie en vrienden, maar ook een beetje voor mezelf om niet te vervallen in angst. Wanneer ik zal voelen dat mijn leven bijna ten einde is, hoop ik dat Hij er ook is en dat ik me niet verlaten voel. Ik heb er alle vertrouwen in, maar tegelijk vraag ik me dat toch vaak af. God is met mij iets zinvol van plan, zoveel is duidelijk. Ik ga trouwens niet dood, ik ga ergens anders naartoe; zo ervaar ik het.

De voorbije zomer nam ik deel aan *Jongeren in Gebed* (OJP) in de abdij van Orval en praatte er met jongeren over wat belangrijk is in het leven. Neen, ik ben niet bang om over de dood te spreken. Als dat lukt, dan kom je met je gesprekspartner op zo’n diep niveau waar Gods aanwezigheid echt te voelen is. Zulke gesprekken sterken niet alleen mijzelf, maar ook de ander.

‘Ik tel de dagen niet af, ik tel ze op.’

Gevoelens van opstandigheid en boosheid had ik misschien in het begin van mijn ziekte, maar alles ging zo snel dat ik gewoon geen tijd had om boos te zijn. Verdrietig ben ik wel geweest, maar mijn drang te willen genezen heeft mijn woede teniet gedaan. Eigenlijk had ik gewoon geen energie om opstandig te zijn en mijn resterende kracht wou ik positief besteden. Ik kies ervoor telkens opnieuw naar de kern, naar de diepte te gaan. Juist daardoor denk ik op een rustige manier te kunnen vertrekken. Al geef ik toe dat het soms moeilijk is me boven mijn verdriet te plaatsen. Elke dag opnieuw prijs ik me gelukkig om het geschenk van 28 gelukkige jaren of van te mogen opgroeien in West-Europa, zonder armoede of oorlog. Oprecht en met overtuiging zeg ik: ‘Ik ben gelukkig.’ Ik hoop dat gevoel vast te houden, al zal dit niet altijd gemakkelijk zijn. Nooit had ik gedacht zo open over mijn gevoelens te praten en zoveel vrede te hebben.

Levenswijsheid

Ik hoop dat mensen me blijven herinneren om mijn lach en om mijn passie en vurigheid. Misschien stopte ik me vroeger soms wat weg achter mijn vrolijkheid, maar nu voel ik hoe ik door mijn proces van ziek zijn en lijden op korte tijd erg volwassen ben geworden en veel levenswijsheid heb opgedaan. We trokken enkele maanden geleden met een kleine groep vrienden voor enkele dagen terug naar Ganagobie. Het was bijzonder intens. Het mooiste waren niet zozeer de uitstapjes en de mooie natuur, maar wel hoe we daar samen eucharistie vierden. Dat was een bijzonder intense ervaring en is mijn mooiste herinnering aan die vakantie.

Goed zijn

Voor veel mensen is mijn beslissing om af te zien van verdere behandeling confronterend. Anderen vermijden met me daarover te praten, maar ze moeten zich voor mij niet wegsteken of hun verdriet opkroppen. Als we er samen over praten, dragen we ook samen ons verdriet. Ik probeer vandaag en morgen te leven. Wat overmorgen komt, zien we wel. Elke dag die ik krijg, is een geschenk. Ik tel de dagen niet af, maar ik tel ze op. Ik kijk vooruit en plan, al ben ik ook wel realistisch. Want hoe verder ik vooruit kijk, hoe meer de angst opkomt omdat ik niet weet wat me te wachten staat. Niemand weet wanneer het einde komt, dat maakt het leven zo broos. Laat ons daarom niet uitstellen een goed mens te zijn. En als je ruzie hebt, leg het vandaag nog bij, want morgen kan het te laat zijn.”

www.checkpointtv.be
www.hallomeneergodmetanne.blogspot.be